

Armonii divine

Lucica Boltasu

Armonii divine

La margine de apă, în liniștea naturii,
Pe brazda bătucită de alți câțiva drumeți,
Privesc pătruns de gânduri, având în colțul gurii,
Un zâmbet ce străluce ca roua-n dimineți.
În unda cristalină, în tremuru-i, se naște
Speranța liniștirii, ce am visat cândva,
Acompanied de harfe, transcend în zi de Paște
Și-uimit revăd tabloul, creat în Golgota.

Foșnește frunza salciei ce-și plânge nemișcarea
Și mă opresc din zborul visării, consternat,
Scrutând cu ochii minții, caut cu emoție zarea,
De care prin cădere, atât m-am depărtat.
E-acolo, ea există! A mea natură însă,
Făcut-a Paradisul un puzzle, de atunci,
Combin, așez, tot caut în viață piesa lipsă
Și nu găsesc nimica, chiar de muncesc pe brânci.

Se conturează totuși ceva, duhu-mi tresaltă,
Văd în fundal o cruce, un Om ce-I răstignit,
Apoi, piesă cu piesă, ca forma sub o daltă,
Se revelează Harul și Cel ce m-a iubit.
O mână nevăzută așează cu răbdare,
Tot ce-am stricat o viață prin felul meu corupt
Și mă trezesc din somnul ce dus-a la pierzare
Și cu dorință castă încep din nou să lupt.

Să lupt lupta cea bună, să port stindardul care,
Mă face mai puternic, mai iubitor, mai sfânt,
Căci înțeles-am cine îmi dă eliberare
Și care-mi e menirea ca om pe-acest pământ.
În armonii divine se împletește starea,
Ce-o am acum, cu dorul de-a fi lângă Isus,
O ciocârlie cântă, se-nalță către zarea
Spre care-aș vrea cu-ardoare, în zboru-i, să fiu dus.

O clipă doar, o clipă mai am până ce zborul,
Va fi real căci Domnul, va reveni curând,
Până atunci vreau Tată ca să lucrez ogorul,
Chiar de e greu pe cale și-adesea merg plângând.
Atât aș vrea Părinte, să-mi dai înțelepciune,

Să pot vorbi mulțimii despre al Tău Cuvânt,
În dreptul lor fă Doamne chiar astăzi o minune
Și dă-le biruință prin Duh Tău cel Sfânt!

06/11/15, Barcelona-Lucica Boltasu